

ΕΙΜΙ ΚΑΡΤΕΡ

ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟ

ΣΚΑΝΔΑΛΟ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ

ΑΙΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Βασιλικό Αίμα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Royal Blood

Από τις Εκδόσεις Atheneum Books For Young Readers, 2010

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Aimée Carter

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Aimée Carter, 2023

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

ISBN: 978-618-01-5290-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

© Aimée Carter, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΕΙΜΙ ΚΑΡΤΕΡ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Το βιβλίο ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΙΜΑ είναι μυθοπλασία, αλλά θίγει ζητήματα όπως οι ψυχικές διαταραχές, η εγκατάλειψη ανηλίκων, ο ρατσισμός, η σεξουαλική κακοποίηση και ο φόνος.

Για τη Ρο και την Άλισον

Γεώργιος Ε΄
(Μαίρη του Τεκ)
1865-1936

Εδουάρδος Η΄
(Κάθριν Γκέιμπλ)
1894-1972

Αλβέρτος, Δούκας του Γιορκ
(Ελίζαμπεθ Μπόους-Λυών)
1895-1952

Αλέξανδρος Α΄
(Φλόρενς Κλέιμορ)
1928-1990

Πριγκίπισσα
Ελισάβετ
1926-2022

Εδουάρδος Θ΄
(Κόνστανς Χάρινγκτον)
1952-2001

Πριγκίπισσα
Μαργαρίτα
1930-2002

Αλεξάντερ Β΄
(Έλεν Άμποτ-Μοντγκόμερι)
γ. 1979

Νικόλας, Δούκας του Γιορκ
(δ. Βενέτια Καρμάικλ)
γ. 1984

Πριγκίπισσα Μαίρη
γ. 2005

Πρίγκιπας Μπένεντικτ
γ. 2004

EBAN MTPAΪT

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Το να είσαι βασιλιάς και να φοράς στέμμα είναι κάτι πιο ένδοξο για εκείνους που το βλέπουν παρά για εκείνους που το υπομένουν.

–Βασίλισσα Ελισάβετ (γέννηση 1533 / βασιλεία 1558-1603)

ΤΟ ΝΑ ΤΡΥΠΩΣΩ ΣΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΠΤΕΡΥΓΑ της Ακαδημίας Θηλέων Αγία Ίντιθ δεν είναι το πιο παράτολμο πράγμα που έχω κάνει ποτέ, αλλά σίγουρα πλησιάζει αρκετά.

Αυτό που καθιστά το όλο πράγμα απίστευτα ανεύθυνο είναι το γεγονός ότι μου έχει απομείνει μονάχα μία εβδομάδα μέχρι την αποφοίτηση. Σε μία εβδομάδα, αυτός ο εφιάλτης που με βασάνιζε τα τελευταία έξι χρόνια της ζωής μου θα τελειώσει, και δε θα χρειαστεί να πατήσω ποτέ ξανά το πόδι μου σε οικοτροφείο. Θα έπρεπε να κάνω την έξυπνη επιλογή και να μείνω στον κοιτώνα μου, όπου η συγκατοικός μου κλαίει στο μαξιλάρι της νομίζοντας ότι δεν μπορώ να την ακούσω. Αλλά έχω κτίσει τη φήμη μου πάνω στο γεγονός ότι δεν κάνω ποτέ τις έξυπνες επιλογές, και δεν έχει νόημα να υπονομεύσω τις βασιλικές προσδοκίες τώρα.

Έτσι, ένα βράδυ Δευτέρας, δέκα η ώρα, διασχίζω στα κρυφά έναν διάδρομο που δεν έχει παράθυρα μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, με τα δάχτυλά μου να περνάνε πάνω από το πόμολο της κάθε πόρτας καθώς προχωρώ. Παρόλο που είναι σχεδόν αδύνατο να βρω τον δρόμο μου χωρίς να πέσω πάνω σε κάτι, η έλλειψη φωτός λειτουργεί υπέρ μου. Έχω ήδη αποσυνδέσει τη μοναδική αρχαία κάμερα ασφαλείας –το μοναδικό τεχνολογικό μέσο που επιτρέπεται στις ιερές αίθουσες της Αγίας Ίντιθ–, αλλά υπάρχει πάντα η περίπτωση να παραμονεύει κάποιος φύλακας, και τότε ακόμα και ο πιο προσεκτικός σχεδιασμός του κόσμου δε θα πετύχαινε τίποτα μπροστά στην εξωφρενική καλοτυχία κάποιου άλλου.

Σταματάω μπροστά στην πέμπτη πόρτα στα δεξιά και ψάχνω μέσα στην τσέπη μου. Τα εργαλεία διάρρηξης ήταν περσινό χριστουγεννιάτικο δώρο στον εαυτό μου, και παρόλο που έχω κάνει εξάσκηση στην πόρτα του κοιτώνα μου, μέχρι τώρα δεν είχα την ευκαιρία να τα εφαρμόσω στον πραγματικό κόσμο. Με διαπερνά ένα ρίγος ενθουσιασμού καθώς κρατάω την κλειδαριά σφιγμένη με το κλειδί πίεσης, ενώ σπρώχνω τον κάθε μικροσκοπικό πίρο με το λαμάκι στο άλλο μου χέρι. Η Διευθύντρια Τόμσον θα πάθαινε αυτόματη ανάφλεξη αν μάθαινε τι έχω διδάξει στον εαυτό μου όσο όλοι οι άλλοι πάσχιζαν να γίνουν δεκτοί στο Χάρβαρντ και το Γέιλ, αλλά αυτό γίνεται γρήγορα το πιο χρήσιμο πράγμα που έχω μάθει από τότε που έφτασα στην Αγία Ίντιθ τον Ιανουάριο.

Η κλειδαριά υποχωρεί ευκολότερα από ό,τι περιμένα, και παραλίγο να μου πέσουν τα εργαλεία από την έκπληξη. Τα κατάφερα! Παραβίασα μια κλειδαριά! Αυτό, φυσικά, δεν πρόκειται να μου εξασφαλίσει κάποιο βραβείο, αλλά νιώθω να με πλημμυρίζει η αδρεναλίνη καθώς σπρώχνω την πόρτα για να ανοίξει.

Κρακ.

Οι μεντεσέδες παραπονούνται με θόρυβο, και παγώνω. Καθώς η καρδιά μου βροντάει, παραμένω απολύτως ακίνητη, προσπαθώντας να αφουγκραστώ, να διακρίνω κάποια ένδειξη ότι κάποιος έρχεται να ερευνηθεί.

Τίποτα.

Με ανανεωμένη την αίσθηση του επείγοντος, γλιστράω μέσα στην τάξη. *Λογισμοί.* Δε θα έλεγα ότι είναι το αγαπημένο μου μάθημα. Όταν αρχίζεις να προσπαθείς να εφαρμόσεις λογική στο φανταστικό και το απειροελάχιστο, οι κανόνες γίνονται θολοί: κι εμένα μου αρέσει να γνωρίζω τους κανόνες. Διάβασα τον κώδικα συμπεριφοράς της Αγίας Ίντιθ –μαζί με εκείνους των άλλων οχτώ οικοτροφείων στα οποία έχω φοιτήσει από την ηλικία των έντεκα– από την αρχή ως το τέλος, και μπορώ να παραθέσω ολόκληρα αποσπάσματα αν χρειαστεί. Όταν γνωρίζεις τους κανόνες, άλλωστε, είναι πιο εύκολο να τους χειραγωγείς και να τους παραβιάζεις με θεαματικό τρόπο.

Το φεγγαρόφωτο εισχωρεί μέσα από τα βιτρό παράθυρα, προσφέροντας ένα καλειδοσκόπιο ανακούφισης από το καταπιεστικό σκοτάδι, και περπατάω βιαστικά και αθόρυβα ως την έδρα του καθηγητή. Ο κύριος Κλαρκ δεν είναι κακό άτομο. Απλώς είναι παγιδευμένος στην υποχρέωση να διδάσκει με ένα αρχαϊκό σύστημα που δίνει μεγαλύτερη σημασία στην επίδοση στα τεστ παρά στη μάθηση, με τον ίδιο τρόπο που είμαι κι εγώ παγιδευμένη σε ένα δάσος του Βερμόντ τους τελευταίους πέντε μήνες χάρη σε ένα αρχαϊκό σύστημα που δίνει μεγαλύτερη σημασία στην εικόνα παρά στην οικογένεια. Είμαστε και οι δυο θύματα των περιστάσεων, και ήδη αισθάνομαι μια μεγάλη δόση ενοχής γι' αυτό που σκοπεύω να κάνω. Αν υπήρχε κα-

λύτερος τρόπος να το χειριστώ, θα το έκανα. Αλλά δεν υπάρχει. Γι' αυτό και καταλήξαμε εδώ.

Το ένα και μοναδικό συρτάρι στο ξύλινο γραφείο του είναι και αυτό κλειδωμένο, αλλά το ανοίγω σε λιγότερα από τριάντα δευτερόλεπτα. Και εκεί, σε όλη του τη λαδί δόξα, φωλιασμένο ανάμεσα σε μολύβια και συνδετήρες, βρίσκεται το ιερό μου διασκοπτήριο: το τετράδιο της βαθμολογίας.

Δε μου παίρνει πολλή ώρα να βρω τη σωστή σελίδα, και τη σκίζω με έναν ικανοποιητικό ήχο πριν βγάλω έναν αναπτήρα από την τσέπη μου. Παρόλο που η αυστηρή απαγόρευση της τεχνολογίας στην Αγία Ίντιθ κάνει τη ζωή απείρως πιο δύσκολη απ' όσο χρειάζεται να είναι, αυτή είναι η μοναδική φορά που λειτουργεί υπέρ μου.

Το χαρτί γίνεται καφέ και ζαρώνει καθώς οι φλόγες το καταβροχθίζουν, αφήνοντας πίσω μπουκλες γκριζας στάχτης. Δεν είμαι πυρομανής, αλλά υπάρχει κάτι το ποιητικό σε όλη αυτή τη σκληρή δουλειά που εξαφανίζεται μέσα σε δευτερόλεπτα. Όλα είναι προσωρινά. Ακόμα και τα μόνιμα αρχεία.

«Εβάντζελιν Μπράιτ! Τι στο καλό νομίζεις ότι κάνεις;»

Τα φώτα στο ταβάνι ζωντανεύουν με έναν βόμβο, και μορφάζω. Η Διευθύντρια Τόμσον στέκεται στην πόρτα, με τα μαλλιά της τυλιγμένα σε ρόλεϊ και το πρόσωπό της μοβ. Δεν την έχω δει ποτέ με κάτι άλλο πέρα από τουίντ φούστα και σακάκι, και είμαι τόσο καθηλωμένη από τη φθαρμένη ροζ ρόμπα της, ώστε προς στιγμινή ξεχνάω τι κάνω.

«Σβήσ' το αυτό», απαιτεί, με τη φωνή της να τρέμει. «Αμέσως, Εβάντζελιν!»

«Θα το έκανα», λέω αργά. «Αλλά πλέον δεν υπάρχει γυρισμός, καταλαβαίνετε; Και είναι μόνο μία σελίδα. Ο Κύριος Κλαρκ δε θα προσέξει καν – άουτς!»

Οι φλόγες φτάνουν στα ακροδάχτυλά μου, και τσιρίζω από πόνο, πετώντας ό,τι έχει απομείνει από το φλεγόμενο χαρτί. Καθώς η Διευθύντρια Τόμσον κι εγώ το κοιτάζουμε, πέφτει πάνω στο γραφείο, και προσγειώνεται ακριβώς στη μέση του τετραδίου της βαθμολογίας.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, οι βαθμοί όλου του σχολείου στα μαθηματικά τυλίγονται στις φλόγες.

Η Διευθύντρια Τόμσον παίρνει μια κοφτή ανάσα, με ένα αρρωστημένο τώρα χρώμα στο πρόσωπό της. «Τον πυροσβεστήρα! Πού...» Αλλά καθώς βγαίνει ξανά στον διάδρομο κρατώντας τα ρολέϊ, εγώ έχω μείνει κοκαλωμένη στη θέση μου – από το σοκ ή τη δυσπιστία ή την αποστασιοποίηση, δεν ξέρω. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να κοιτάζω καθώς οι πεινασμένες φλόγες γίνονται όλο και πιο μεγάλες και πιο φωτεινές, έως ότου εξαπλώνονται στη στοίβα από ξερά ξύλα που αποτελούν το γραφείο του κυρίου Κλαρκ.

Σκατά! Σκατά!

Βγάζω τη ζακέτα μου και προσπαθώ να σκεπάσω τις φλόγες, αλλά είναι πάρα πολύ δυνατές, και το μόνο που καταφέρνω είναι να βάλω φωτιά στο σχολικό μου πουλόβερ. Μια σπιθα πετάγεται στη φούστα μου, απειλώντας να της βάλει φωτιά, και την τινάζω μακριά, με τον σφυγμό μου να χτυπάει σαν τρελός.

Υποτίθεται ότι θα ήταν μόνο μία σελίδα.

«Εβάντζελιν!» φωνάζει η Διευθύντρια Τόμσον από την πόρτα. «Φύγε από εκεί!»

«Εγώ...» ξεκινάω, ενώ δεν είμαι σίγουρη αν σκοπεύω να απολογηθώ, ή να υποστηρίξω ότι μπορώ να τη σβήσω με την καμένη μου ζακέτα. Αλλά δεν έχει σημασία. Η Διευθύντρια Τόμσον ορμάει μέσα στον πυκνό καπνό, αρπάζει τον αγκώνα μου και με τραβάει μακριά από τη φωτιά.

Ένας υπόκωφος βόμβος ηχεί στα αυτιά μου, ο οποίος πνίγει ό,τι κι αν είναι αυτό που μου φωνάζει εκείνη· και καθώς με σέρνει στον σκοτεινό διάδρομο και προς την πιο κοντινή έξοδο δύο διαδρόμους πιο κάτω, κοιτάζω πίσω μου την τάξη. Η φωτιά επεκτείνεται, πιο γρήγορα απ' όση θα μπορούσε να την αντιμετωπίσει ο ένας και μοναδικός χαμένος πυροσβεστήρας, και συνειδητοποιώ ότι ο αδύναμος συναγερμός που ηχεί είναι ίδιος με το κουδούνι που χτυπάει όταν ξεκινάει το μάθημα. Δεν ξέρω πολλά σχετικά με τα κτίρια, αλλά είμαι σίγουρη ότι τίποτε από όλα αυτά δεν πληροί τις προδιαγραφές.

Επιτέλους, καθώς η Διευθύντρια Τόμσον με σπρώχνει να περάσω την πλαϊνή πόρτα και να βγω στον δροσερό νυχτερινό αέρα, παίρνω μια βαθιά ανάσα και τρεκλίζω πάνω στο γρασίδι, με τους πνεύμονές μου να καίγονται και δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια μου. Στρεφόμαστε προς το σχολείο, και τα στόματά μας μένουν ανοιχτά καθώς οι φλόγες διαλύουν τα βιτρό παράθυρα της τάξης του κυρίου Κλαρκ σε μια έκρηξη πολύχρωμων θραυσμάτων.

Εντάξει. Τουλάχιστον είναι θεαματικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Πρόσεχε, Βρετανία! Απέχουμε λιγότερο από έναν μήνα από τα δέκατα όγδοα γενέθλια της Πριγκίπισσας Μαίρης, οπότε και οι παραδοσιακοί περιορισμοί στη δημοσιογραφική κάλυψη των ανήλικων γαλαζοαίματων θα αρθούν* και ο κόσμος αδημονεί.

Ποιο ζουμερό κουτσομπολιό θα έρθει στην επιφάνεια; Έχοντας περάσει ολόκληρη τη ζωή της με κατ' οίκον διδασκαλία και προστατευμένη από τους προβολείς, είναι η αιγιματική μελλοντική μας βασίλισσα έτοιμη για τον εξουχιστικό έλεγχο που θα αντιμετωπίσει τώρα που τα μεταξωτά γάντια βγαίνουν;

Σίγουρα θα τη βλέπουμε συχνά τις επόμενες εβδομάδες, καθώς η Αυτής Υψηλότητα έχει ήδη δώσει τις εξετάσεις της και όλοι περιμένουν να κάνει μεγάλη εντύπωση στη γεμάτη με εκδηλώσεις κοινωνική σκηνή αυτό το καλοκαίρι. Το Trooping the Colour*, οι Βασιλικές Ιπποδρομίες, το Γουίμπλε-

---

* Το Trooping the Colour είναι το γεγονός που σηματοδοτεί τα επίσημα γενέθλια του/της Βρετανού/Βρετανίδας μονάρχη για πάνω από 260 χρόνια. (Σ.τ.Μ)

ντον - σύμφωνα με τις βασιλικές μας πηγές, θα παρευρεθεί σε όλα.

Τι θα φοράει; Θα έχει συνοδό; Και το πιο σημαντικό, πόσον καιρό θα πάρει στην αγαπημένη μας πριγκίπισσα να πρωταγωνιστήσει στο πρώτο της βασιλικό σκάνδαλο;

-Το Βασιλικό Ημερολόγιο, 6 Ιουνίου 2023

ΚΑΘΟΜΑΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ ΑΝΑΚΡΙΣΗΣ στο αστυνομικό τμήμα, κοιτάζοντας το καταβεβλημένο μου είδωλο σε αυτό που θα πρέπει να είναι ένας καθρέφτης-τζάμι, όταν ανοίγει η πόρτα για πρώτη φορά εδώ και ώρες.

Ένας γεροδεμένος αστυνομικός στέκεται στο κατώφλι, με ένα βαθύ συνοφρύωμα ζωγραφισμένο σε ένα πρόσωπο που θυμίζει μπουλντόγκ. Τα μάτια μας συναντιούνται, και παρόλο που αισθάνομαι ναυτία από την εξάντληση και τον φόβο που σιγοκαίει στο στομάχι μου όλη νύχτα, κρατάω την έκφρασή μου επίπονα ουδέτερη. Ξέρω καλά ότι δεν πρέπει να πω λέξη χωρίς δικηγόρο παρόντα, αλλά αυτό σημαίνει επίσης ότι εκείνος και οι υπόλοιποι που αποτελούν αυτό που περνιέται για αστυνομική δύναμη στη μικροσκοπική πόλη κοντά στην Αγία Ίντιθ πιστεύουν την εξαιρετικά παραφουσκωμένη ιστορία της Διευθύντριας Τόμσον σχετικά με το τι συνέβη στην τάξη του κυρίου Κλαρκ. Και παρόλο που δεν είχα την ευχαρίστηση να ακούσω ολόκληρη την παραστατική περιγραφή, αν κρίνω από τα κλάματά της το προηγούμενο βράδυ καθώς ένας άλλος αστυνομικός έπαιρνε την κατάθεσή της, δε θα έλεγα ότι με παρουσιάζει με τον καλύτερο τρόπο.

Προετοιμάζομαι, περιμένοντας άλλον έναν γύρο ερωτήσεων

που δε θα απαντήσω, αλλά αντί γι' αυτό, ο αστυνομικός σταυρώνει τα χέρια του πάνω από τον φαρδύ του θώρακα. «Εβά-ντζελιν Μπράιτ», λέει απότομα. «Είσαι ελεύθερη να φύγεις».

Τον κοιτάζω, καθώς δεν είμαι σίγουρη ότι άκουσα καλά. Μετά από σχεδόν δέκα ώρες σε αυτό το δωμάτιο έχοντας μονάχα ένα πλαστικό ποτήρι με νερό και ένα ρολόι με θορυβώδεις δείκτες για παρέα, περιμένω χειροπέδες και μια ημερομηνία δίκης, όχι ελευθερία. Αλλά πριν καταφέρω να διατυπώσω μια ερώτηση που δε θα έπρεπε να κάνω, ο αστυνομικός κάνει στην άκρη, αποκαλύπτοντας έναν Άγγλο με μια μικρή φαλάκρα και ένα περποιοιμένο γκρίζο γένι. Και ξαφνικά καταλαβαίνω.

«Τζένκινς!» Πετάγομαι όρθια, παρόλο που όλο μου το σώμα πονάει, καθώς πέρασα όλη τη νύχτα σε μια βασανιστικά άβολη καρέκλα. «Η αστυνομία είπε ότι δεν μπόρεσε να σε βρει—»

«Πρώτα επικοινωνήσε μαζί μου η διευθύντριά σου», λέει περνώντας μπροστά από τον αστυνομικό σαν να μη βρίσκεται καν εκεί. «Ήμουν ήδη στο αεροπλάνο όταν τηλεφώνησαν. Έχεις τραυματιστεί; Πότε ήταν η τελευταία φορά που έφαγες ή ήπιες κάτι;»

Κουνάω το κεφάλι μου, νιώθοντας ξαφνικά το στόμα μου σαν βρόμικη κάλτσα. «Δεν ξέρω. Δεν έχει σημασία. Τι έγινε—»

«Αφήσατε μια ανήλικη μόνη της σε ένα δωμάτιο ανάκρισης όλη τη νύχτα χωρίς να της παρέχετε κρεβάτι ή φαγητό;» λέει ο Τζένκινς, γυρίζοντας προς τον αστυνομικό. «Την έχει εξετάσει γιατρός; Ή αμελήσατε να λάβετε υπόψη σας τη ζημιά που μπορεί να προκάλεσε η εισπνοή καπνού;»

Παρόλο που ο Τζένκινς έχει πάνω κάτω την ίδια μυϊκή γράμ-μωση με ένα νεογέννητο γατάκι και μόνο σωματικά τρομακτικό δε θα τον χαρακτήριζε κανείς, θα έπαιρνα όρκο ότι ο αστυ-

νομικός ζαρώνει. «Δεν είχα εγώ βάρδια», μουγκρίζει. «Μιλήστε με τον υπαστυνόμο».

Ο Τζένκινς του ρίχνει ένα βλέμμα τόσο απόλυτα αγγλικό, ώστε, παρά τα όσα έχουν συμβεί, δαγκώνω τη γλώσσα μου για να μη μειδιάσω. «Αυτό ακριβώς θα κάνω», λέει αυταρχικά. «Σε αντίθεση με εσάς και τους συναδέλφους σας, εγώ δεν παραμελώ τα καθήκοντά μου».

Το αστυνομικό τμήμα είναι γεμάτο κόσμο τώρα που είναι πρωί, και καθώς ο Τζένκινς με οδηγεί στην έξοδο με έναν βηματισμό που καθιστά σαφές ότι θα ισοπεδώσει χωρίς δεύτερη σκέψη όποιον μπει στον δρόμο μας, νιώθω κάθε ζευγάρι μάτια επάνω μας. Επάνω μου. Και ξέρω ακριβώς τι σκέφτονται.

Ποια στο διάβολο είμαι;

Δίπλα στο πεζοδρόμιο περιμένει ένα μαύρο SUV με τη μηχανή στο ρελαντί, και ένας σοφέρ που φοράει μια θήκη όπλου και ένα πλαστικό ακουστικό μάς χαιρετάει με ένα νεύμα καθώς βγαίνουμε στον δυνατό πρωινό ήλιο. Όταν έχουμε καθίσει και οι δυο στα καθίσματα της μεσαίας σειράς, ο σοφέρ κλείνει την πόρτα πίσω μας, και ο Τζένκινς αναστενάζει.

«Κακούργημα αυτή τη φορά. Εντυπωσιακό, Έβαν».

«Προσπαθώ να ξεπερνάω τις προσδοκίες σου με κάθε ευκαιρία», λέω, αλλά ένα βλοσυρό βλέμμα από τον Τζένκινς με κάνει να δαγκώσω το εσωτερικό του μάγουλού μου. «Συγγνώμη. Κανονικά θα έκαιγα μόνο μία σελίδα από το τετράδιο της βαθμολογίας, αλλά η Διευθύντρια Τόμσον...»

«Καταλαβαίνεις τι θα γίνει αν η αστυνομία αποφασίσει να σου απαγγείλει κατηγορίες;» λέει ο Τζένκινς· και παρόλο που δεν υψώνει τη φωνή του, ο τόνος του μου προκαλεί ένα ρίγος. «Πέντε χρόνια. Αυτή είναι η ποινή εδώ για εμπρησμό δευτέρου βαθμού. Πέντε χρόνια από τη ζωή σου χαμένα· και όλα αυτά

για μια επιλογή που έκανες χωρίς να σκεφτείς τις επιπτώσεις».

«Μα ήταν ατύχημα», λέω, με τη φωνή μου να σπάει. «Ποτέ δεν ήθελα να...»

«Ο δικαστής δε θα νοιαστεί για τις προθέσεις σου, μονάχα για το αποτέλεσμα των πράξεών σου». Ο Τζένκινς κουνάει το κεφάλι του. «Πάντα φοβόμουν ότι κάποια στιγμή θα έμπλεκες με τέτοιο τρόπο που δε θα μπορούσα να σε γλιτώσω· και φαίνεται ότι αυτή η μέρα τελικά ήρθε».

Κοιτάζω τις άνισες άκρες των βαμμένων μου μαλλιών, τα οποία, παρά τις προσπάθειές μου, έχουν ακόμα ένα πράσινο χρώμα από τη βαφή που δεν έχει φύγει τελείως εδώ και έναν χρόνο. «Αν ήμουν η Μαίρη, κανένας δικαστής στον κόσμο δε θα με καταδίκαιζε», μουρμουρίζω.

«Ίσως όχι», λέει ο Τζένκινς, πιο ήρεμα τώρα. «Ωστόσο, δεν είσαι η Αυτής Υψηλότητα. Είσαι εσύ, και αυτή είναι η ζωή που πρέπει να ζήσεις».

«Μα είμαι κι εγώ κόρη του», λέω, μισώντας τον τρόπο που σκαλώνει η φωνή μου. «Όχι ότι τον νοιάζει αυτό...»

Περνάει ένα δευτερόλεπτο, και μπορώ να νιώσω τα μάτια του Τζένκινς επάνω μου καθώς κόβω την ψαλίδα από μια τρίχα. «Έστειλα έναν κούριερ να πάρει τα πράγματά σου από την Αγία Ίντιθ», λέει τελικά. «Έμαθα ότι η συγκατοικός σου ήταν εξαιρετικά εξυπηρετική».

«Η Πρίσα είναι από τις καλές», λέω χαμηλόφωνα. Όση απόσταση κι αν προσπάθησα να διατηρήσω ανάμεσά μας, δε μου κράτησε ποτέ κακία.

«Ο κούριερ μας συνάντησε στο αεροδρόμιο», λέει ο Τζένκινς, και βγάζει κάτι από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του. «Είπε ότι η δεσποινίς Καπούρ επέμενε να σου παραδώσω αυτό το ταχύτερο δυνατόν».

Σηκώνω το βλέμμα μου, και ο Τζένκινς μου δίνει έναν φάκελο πάνω στον οποίο είναι γραμμένο το όνομά μου με την επισεσυρμένη γραφή της Πρίσα – ως επί το πλείστον είναι μια χαμένη μορφή τέχνης, αλλά προαπαιτούμενο στην Αγία Ίντιθ. Τον παίρνω καχύποπτα, και καθώς το κάνω, συνειδητοποιώ ότι υπάρχει κάτι μέσα εκτός από χαρτί.

Συνοφρυωμένη, ανοίγω το πτερύγιο, και στην παλάμη μου γλιστράει ένα πλατινένιο βραχιόλι με ένα και μόνο γούρι σε σχήμα μουσικής νότας. Το αναγνωρίζω αμέσως. Τους πέντε μήνες που κοιμόμασταν στο ίδιο δωμάτιο, η Πρίσα δεν το έβγαλε ποτέ.

«Αυτό δεν είναι δικό μου», λέω μπερδεμένη, και ψάχνω να βρω τη διπλωμένη σελίδα τετραδίου μέσα. Αντί για το γράμμα που περιμένω, η Πρίσα έχει γράψει μόνο δύο λέξεις:

Σε ευχαριστώ.

Αυτό ήταν. Χωρίς χαιρετισμό, χωρίς υπογραφή. Τίποτα. Μόνο η ευγνωμοσύνη της.

Κοιτάζω τα καλλιγραφικά της γράμματα για περισσότερη ώρα από όση χρειάζεται, καθώς νιώθω ένα σφίξιμο στο στήθος. Δε θα έλεγα ότι η Πρίσα κι εγώ είμαστε και τόσο κοντά. Τα πηγαίνουμε καλά –πριν από πολύ καιρό πήρα το μάθημά μου, ότι δεν πρέπει να ανταγωνίζομαι τους ανθρώπους που έχουν απεριόριστη πρόσβαση σε όλα μου τα υπάρχοντα– και πότε πότε βοηθήσαμε η μία την άλλη με τις εργασίες μας. Αλλά δεν καθίσαμε ποτέ μαζί για φαγητό, ούτε περνούσαμε τον ελεύθερο χρόνο μας μαζί, και δεν ανταλλάξαμε ποτέ τηλέφωνα, ή διευθύνσεις, ή κοινωνικά δίκτυα –ούτως ή άλλως δεν έχω τίποτε από αυτά–, επειδή δεν ήμασταν ποτέ εξαρχής φίλες. Απλώς υπάρχουμε στον ίδιο χώρο· και έτσι πρέπει να είναι. Έτσι πρέπει να είναι πάντα.

Καθώς διπλώνω προσεκτικά το σημείωμα και το βάζω ξανά στον φάκελο, αφήνω τον εαυτό μου να αναρωτηθεί πώς θα ήταν αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά για μια φορά. Αν είχα δεχτεί τις προσκλήσεις της Πρίσα να περάσω χρόνο μαζί με εκείνη και τις φίλες της, ή αν μιλούσαμε για κάτι περισσότερο από εκθέσεις και εργασίες. Δε θα άλλαζε τίποτα, όμως, και πιέζω τον εαυτό μου να εγκαταλείψει αυτές τις σκέψεις. Δεν έχει νόημα να προκαλείς αυτόν τον πόνο ενώ δεν υπάρχει θεραπεία.

Αντί γι' αυτό, επικεντρώνομαι στο βραχιόλι και το στερεώνω γύρω από τον καρπό μου. Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που μου έκανε κάποιος ένα δώρο – ένα πραγματικό δώρο, όχι κάτι που διάλεξε κάποιος υπάλληλος. Ο πατέρας μου αρέσκεται να μου στέλνει ακριβά κοσμήματα και κασμιρένια πουλόβερ. Για τα δωδέκατα γενέθλιά μου μάλιστα μου αγόρασε μια τίγρη που ζει στον Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου. Αλλά αν λάβει κανείς υπόψη ότι δεν έχω συναντήσει ποτέ την Αυτού Μεγαλειότητα, μοιάζουν περισσότερο με δωροδοκίες παρά με δώρα. Δωροδοκίες, για να κρατήσω το στόμα μου κλειστό. Για να συμπεριφέρομαι σωστά. Για να μην τον ντροπιάσω περισσότερο απ' όσο τον ντροπιάζω ήδη με την ύπαρξή μου.

«Μίλησα με τον καθηγητή σου στα μαθηματικά, τον κύριο Κλαρκ, το πρωί», λέει ο Τζένκινς καθώς βγαίνουμε από το πάρκινγκ και μπαίνουμε στον αυτοκινητόδρομο. «Μου είπε ότι απάντησες λάθος μόνο σε μία ερώτηση στις τελικές σου εξετάσεις, και ήσουν η καλύτερη της τάξης σου».

«Φυσικά και ήμουν. Πήρα καλά λεφτά για εκείνον τον βαθμό», σχολιάζω.

Ο Τζένκινς με αγνοεί. «Ανέφερε επίσης ότι η συγκάτοικός σου κόπηκε στην εξέταση, και βρισκόταν επικίνδυνα κοντά στο να χάσει τη θέση της στο Ντάρτμουθ την επόμενη χρονιά».

Σηκώνω τους ώμους μου περνώντας το ακροδάχτυλό μου κατά μήκος της κοφτερής άκρης της όγδοης νότας. «Υποθέτω ότι έτσι εξηγούνται όλα εκείνα τα κλάματα».

Ο Τζένκινς χτυπάει απαλά το γόνατό μου, όπως θα έκανε ένας στοργικός παππούς. Ή τουλάχιστον όπως φαντάζομαι ότι θα έκανε ένας στοργικός παππούς. «Είσαι καλό άτομο, Έβαν. Είναι κρίμα που δεν το πιστεύεις».

«Εσύ είσαι ο μόνος που το πιστεύεις», λέω – τόσο σιγανά, ώστε δεν είμαι σίγουρη ότι με ακούει.

Απομένουμε και οι δυο σιωπηλοί για ένα λεπτό. Δεν αισθάνεται την ανάγκη να γεμίσει τη σιωπή· ούτε κι εγώ. Αλλά η παρουσία του είναι καθησυχαστική, και παρά τα όσα έγιναν χθες βράδυ, νιώθω ότι μπορώ να χαλαρώσω για πρώτη φορά από τότε που έφτασα στην Αγία Ίντιθ. Νομίζω ότι το ξέρει αυτό. Θα μπορούσε πολύ εύκολα να στείλει κάποιον άλλον να με πάρει, κάποιον που δε ζει έναν ωκεανό μακριά, αλλά όποιο χάος κι αν προκαλώ, και όσα χρήματα κι αν χρειάζονται για την εγγύηση, εκείνος είναι πάντα εκεί.

«Δε θα χρειαστεί να επαναλάβω την τελευταία μου χρονιά, σωστά;» λέω διστακτικά.

Ο Τζένκινς σηκώνει το φρύδι του. «Αν σκεφτεί κανείς ότι πέρασες τη νύχτα στο δωμάτιο ανάκρισης ενός αστυνομικού τμήματος, αυτό θα έπρεπε να είναι η μικρότερη από τις ανησυχίες σου. Ωστόσο», προσθέτει, σέρνοντας τη λέξη, «δεδομένης της άριστης ακαδημαϊκής σου επίδοσης, με λίγο εκβιασμό και ένα οικονομικό κίνητρο, είμαι συγκρατημένα αισιόδοξος ότι θα μπορέσω να πείσω τη διευθύντριά σου να σου επιτρέψει να αποφοιτήσεις».

«Εκβιασμό;» λέω επιφυλακτικά. Μπορεί ο Τζένκινς να είναι πρόθυμος να κάνει σχεδόν τα πάντα για τον βασιλιά του,

αλλά δεν μπορώ να τον φανταστώ να ξεπερνάει αυτό το όριο για εμένα.

«Κατά κάποιον τρόπο», λέει. «Απ' ό,τι καταλαβαίνω, μόνο μία τάξη υπέστη σημαντική ζημιά· ζημιά που θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί, αν υπήρχε ένας λειτουργικός πυροσβεστήρας εκεί κοντά. Για να μην αναφέρω και τις μόνιμες επιπτώσεις που ίσως υπέστης από τον καπνό. Θα ειδοποιήσω να μας περιμένει ένας γιατρός στο αεροδρόμιο», προσθέτει. «Για να είμαστε σίγουροι».

«Είμαι καλά», επιμένω, αλλά απορρίπτει τη διαμαρτυρία μου με μια κίνηση του χεριού του.

«Ένας τραυματισμός απλώς θα ενισχύσει τους ισχυρισμούς μας, τόσο ενάντια στο σχολείο όσο και σε εκείνους τους ανίκανους γελοίους που αποκαλούν τους εαυτούς τους εκπροσώπους του νόμου».

Έχοντας δει το πρόσωπο της Διευθύντριας Τόμσον καθώς παρακολουθούσαμε την τάξη του κυρίου Κλαρκ να καίγεται, αμφιβάλλω ότι θα υπήρχε κάτι που θα την έπειθε να με αφήσει να αποφοιτήσω. «Δεν πρόκειται να επιστρέψω στο οικοτροφείο, ό,τι κι αν αποφασίσει εκείνη», λέω. «Θα δώσω εξετάσεις για το πτυχίο μου αν χρειαστεί. Αλλά τελείωσα».

«Μόλις διέπραξες ένα κακούργημα, γλυκιά μου», λέει ο Τζένκινς εμφιατικά. «Θα δυσκολευόμουν πολύ να βρω κάποιο άλλο οικοτροφείο στη χώρα που θα ήταν πρόθυμο να σε δεχτεί, ανεξαρτήτως των συναισθημάτων σου πάνω στο ζήτημα».

Με πλημμυρίζει η ανακούφιση, που διώχνει τα τελευταία ίχνη της έντασης από τους μυς μου, και ακουμπάω το κεφάλι μου πάνω στο δροσερό δερμάτινο κάθισμα. «Αυτό σημαίνει ότι θα πάω σπίτι;»

Ο Τζένκινς μένει σιωπηλός για περισσότερο χρόνο απ' όσο

χρειάζεται, και η μικρή ελπίδα μέσα μου πεθαίνει αμέσως. Όποιος κι αν είναι ο λόγος, η απάντηση είναι πάντα όχι. Στα εξήμισι χρόνια που η Μεγαλειότητά Του έχει την επιμέλειά μου, δε μου έχει παραχωρήσει τον παραμικρό έλεγχο πάνω στην ίδια μου τη ζωή· και δεν έχω κανέναν λόγο να σκεφτώ ότι τώρα θα είναι διαφορετικά.

«Τουλάχιστον μπορώ να μάθω πού θα με στείλει ο Αλεξάντερ αυτή τη φορά;» λέω με φωνή που δείχνει παραίτηση.

«Όπου κι αν είναι, είμαι σίγουρος ότι θα είναι καλύτερα από μια φυλακή», απαντάει ο Τζένκινς.

«Δεν ξέρω», μουρμουρίζω. «Μπορώ να σκεφτώ και χειρότερα μέρη».

Μετατοπίζεται στη θέση του, και σκέφτομαι ότι ίσως απλώσει το χέρι του για να με παρηγορήσει, αλλά δεν το κάνει. «Δεν μπορώ να προσποιηθώ ότι ξέρω πόσο δύσκολα ήταν όλα αυτά για σένα μέσα στα χρόνια, Έβαν, αλλά να είσαι σίγουρη ότι η Μεγαλειότητά Του θέλει μόνο το καλύτερο για σένα».

Χθες θα γελούσα με αυτό. Πικρόχολα. Αλλά μετά τη χθεσινή νύχτα, η μόνη μου απάντηση είναι ένας αναστεναγμός εξουθένωσης. «Πώς μπορεί να ξέρει ποιο είναι το καλύτερο για μένα όταν δεν έχουμε καν συναντηθεί ποτέ; Θα μπορούσα να περάσω δίπλα του στον δρόμο, και να μη με αναγνωρίσει. Δεν είμαι τίποτα για εκείνον, Τζένκινς. Μονάχα μια άβολη επιταγή, που δεν κόβει καν ο ίδιος».

«Έβαν...» ξεκινάει ο Τζένκινς, αλλά μπορώ ήδη να ακούσω τη διαμαρτυρία στη φωνή του.

«Μη», λέω σιγανά. «Σε παρακαλώ. Είχε κάθε ευκαιρία να μου δείξει ότι νοιάζεται· αλλά δε νοιάζεται. Δεν είμαι η Μαίρη. Δεν είμαι η διάδοχός του. Δε με θέλει· και δε θέλω κάτι που να μου το υπενθυμίζει συνεχώς αυτό. Αμέσως όταν θα κλείσω τα

δεκαοχτώ, τελειώσαμε, και δε θα χρειάζεται να προσποιείται άλλο ότι είναι ο πατέρας μου». Και ίσως μπορέσω να πάψω επιτέλους να ελπίζω ότι κάποια μέρα θα αποφασίσει ότι τελικά με αγαπάει. «Θα είναι καλύτερα έτσι».

«Για ποιον;» λέει ο Τζένκινς. «Αν η αστυνομία αποφασίσει να σου ασκήσει δίωξη, εμείς έχουμε τους πόρους να σε προστατεύσουμε».

«Δε θα προστατεύετε εμένα όμως», λέω. «Θα προστατεύετε εκείνον, σε περίπτωση που μάθει ποτέ κανείς ποια είμαι. Για να μην ντροπιάσω εκείνον και το στέμμα».

Ο Τζένκινς με κοιτάζει για πολλή ώρα. Εγώ, για να μη συναντήσω το βλέμμα του, κοιτάζω το ξεφλουδισμένο μοβ βερνίκι στα νύχια μου. «Θα προτιμούσες να πας στη φυλακή παρά να δεχτείς τη βοήθειά μας;» λέει τελικά.

Κατανεύω. «Σε αντίθεση με εκείνον, εγώ δε φοβάμαι να αντιμετωπίσω τις συνέπειες των πράξεών μου».

«Πολύ καλά», λέει ο Τζένκινς, τόσο σιγανά ώστε μετά βίας τον ακούω. Δε λέει τίποτε άλλο. Ούτε κι εγώ. Αντί γι' αυτό, κλείνω τα μάτια μου και ακουμπάω το μέτωπό μου πάνω στο τζάμι, παίζοντας με τη μουσική νότα που κρέμεται από τον καρπό μου.

Εικοσιπέντε μέρες. Τόσο έχει απομείνει στη Μεγαλειότητα Του για να ελέγχει τη ζωή μου. Σε όποιο χρυσό κλουβί κι αν με κλείσει αυτή τη φορά, όταν θα τελειώσουν αυτές οι μέρες, επιτέλους θα με ξεφορτωθεί – με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.

**ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ
ΕΡΩΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΗΤΑΝ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΑΤΟΜΟ ΠΟΥ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΠΛΕΙΜΠΟΪ ΠΡΙΝ
ΒΟΥΤΗΞΕΙ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ**

Έχοντας εκδιωχθεί για πολλοστή φορά από κάποιο αμερικανικό οικοτροφείο, η Έβαν δεν είναι αυτό που θα περίμενε κανείς από μια πριγκίπισσα. Όταν μάλιστα αποκαλύπτεται το μυστικό, ότι είναι η νόθα κόρη του Βασιλιά της Αγγλίας, αυτομάτως γίνεται η καινούρια, αλλά και ταυτόχρονα η πιο μισητή γαλαζοαίματη μέσα σε μια νύχτα.

Μετά, το σκάνδαλο γίνεται ακόμα πιο μεγάλο... Αφότου η Έβαν εξαφανίζεται με τον γιο ενός δημοσιογράφου σε ένα πάρτι, εκείνος εντοπίζεται νεκρός και η Έβαν θεωρείται η βασική ύποπτη σε μια έρευνα δολοφονίας.

Μόνο ο πανέμορφος νεαρός λόρδος Κιτ μπορεί να βοηθήσει «τη δολοφονική πριγκίπισσα» να καθαρίσει το όνομά της.

Μπορεί όμως η Έβαν να εμπιστευτεί κάποιον στο παλάτι;

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-5290-6

9 786180 152906

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΠΕ: 27991

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr